

Az irat elektronikus útról
készített másolat

Tisztelt Alkotmánybíróság részére!
Budapest

Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	2019 DEC 09.
IV/02051-0/2019	
Példány:	1
Kezelőiroda:	
Melléklet:	

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 67.	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2019 DEC 09.
PÉLDÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM	
UTÓIRATON	

Tárgy: Alkotmányjogi panasz az Abtv. 27.§-a alapján

A jelen eljárás tárgyává tett határozatok végrehajtásának felfüggesztése kérve, a T. Alkotmánybíróság eljárásának jogerős befejeződéséig, tehát az indítványozott megsemmisítést követő eljárást is érteve ezen, az Abtv. 53.§ (4) bekezdése alapján.

Indítványozó: [REDACTED] felperes [REDACTED]

Indítványozó jogi képviselője: Dr. Kertész Károly ügyvéd (1145 Budapest, Pétervárad u. 1. II. 1. tel/fax: 221-7563, mobil:+36304981349, kamarai azonosító szám: 36062942, e-mail: kerteszhegyi@t-online.hu, cegkapu#56125058)

Alperes: MÁV Magyar Államvasutak Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1087 Budapest, Könyves Kálmán krt. 54-60.)

Az alkotmányjogi panasszal érintett bíróságok és bírósági határozatok:

- a Fővárosi Törvényszék 25.P./P.I.28.637/2005/177.,
- a Fővárosi Ítéletábla 21.Pf.21.302/2016/17.,
- a Kúria Pfv.V.22.590/2017/12. számú ítéletei,

amelyek közül, a Kúria döntésének érkezete: 2019.október 21. napja.

A nyilvánossággal kapcsolatos nyilatkozat: a hozzájárulást az indítványozó megadja.

Ügyrendi kérdés: A hatályos alkotmánybírósági állapot szerint, dr. Handó Tünde alkotmánybíró érintettje jelen alkotmányjogi panaszban érintett ügynek, ezért az abban való eljárási lehetősége kizárt. Ezért dr. Handó Tünde alkotmánybíró kizárását kezdeményezem jelen ügy elbírálásából; indítványozói részről az Alkotmánybíróság 1001/2013.(III.27.) AB Tü. Határozata az Alkotmánybíróság ügyrendjéről: 50. § (2) Az ügy elbírálásából az Abtv. 62. §-a alapján történő kizárást kezdeményezi a kizárással érintett alkotmánybíró [Abtv. 62. § (3) bekezdés], kezdeményezheti más alkotmánybíró, illetve az indítványozó [Abtv. 62. § (5) bekezdés], alapján.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Fővárosi Törvényszéknél 25.P./P.I.28.637/2005. szám alatt keresetet terjesztettem elő a MÁV Zrt. alperes ellen kártérítés megfizetése iránt. Az elsőfokú eljárás során több alkalommal is sor került az eljáró bíró személyét illetően,

változásra. Legutoljára 2015. október 16. napján következett be változás az eljáró bíró személyében, amikor is az ügy tárgyalására dr. Knapik Zoltán bíró került kijelölésre, a PKKB-on. A keresetet a fenti bíró a 2016.02.26. napján kelt 25.P./P.I.28.637/2005/177. számú ítéletével elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezést a Fővárosi Ítéletábla 21.Pf.21.302/2016/17. számú ítéletével elutasította. Az ügyben nem a Fővárosi Ítéletábla bírái jártak el, hanem a Debreceni Ítéletábláról kirendelt dr. Görög Attila, Cogoiné dr. Boros Ágnes és dr. Riczu András bírókból álló tanács. A másodfokú eljárás lefolytatására is a Debreceni Ítéletábla épületében került sor. Álláspontom szerint, mind az első, mind a másodfokú eljárás során az eljáró bíróságok megsértették az **Alaptörvény XXVIII. Cikk (1)** bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Az **alaptörvény-ellenesség az alábbi okokra vezethető vissza:**

I. elsőfokú eljárás

I.1./ Az elsőfokú eljárás során összesen 4 alkalommal került sor az eljáró bíró személyében való változásra. Az utolsó változásra azért került sor, mivel az ügyhátralék csökkentése miatt a Fővárosi Törvényszék elnöke elrendelte azt. Az azonban nem került megindokolásra a Fővárosi Törvényszék elnöke által, hogy **miért pont egy 12 éve folyó és a befejezés előtt álló ügy került átszignálásra egy másik bíróra.**

„Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is iránymutatónak tartotta azokat a téziseket, amelyeket a Bíróság ugyan nem büntető ügyben, de „egy, a bírósági munkateher enyhítése címén végrehajtott átszignálással összefüggő ügyben mondott ki. jelesül, hogy »a bírói függetlenségnek és a jogbiztonságnak a jogállamiság szempontjából betöltött kiemelkedő jelentősége azt igényli, hogy rendkívül világosak legyenek azok a szabályok, amelyeket egy adott ügyben kell alkalmazni, világos biztosítékok legyenek az objektivitás és az átláthatóság végett és mindenekelőtt annak érdekében, hogy az önkényességnek a látszatát is elkerüljék az ügyek bírókra való kiszignálásában.« Ezzel összefüggésben »mivel a munkateher megosztására vonatkozó eljárási szabályok sem kimerítőek nem voltak, és jelentős mozgásszabadságot biztosítottak az adott bíróság elnökének«, a szlovák kormány nem tudta meggyőzően bizonyítani, hogy az »átszignálás objektív alapokon nyugodott-e és az átszignálásban megvalósult igazgatási mérlegelés átlátható paraméterekre mutatott-e« (DMD GROUP a.s. kontra Szlovákia, 2010. október 5. 66. §, 67-68. § és 70. §). (36/2013 (XII.5.) AB határozat)»

Álláspontom szerint, a Fővárosi Törvényszék elnöke sem az ügy 2015. októberi átszignálásakor, sem a másodfokú bíróságnak megküldött átiratában nem tudott világos, átlátható és ésszerű magyarázatot adni arra, hogy mi indokolta az ügy átszignálását. Nem fogadható el az, hogy a Fővárosi Törvényszék elnöke csak azzal tudja indokolni az átszignálást szükségességét, hogy ez diszkrecionális joga. Egy 12 éve folyó és a döntéshozatal előtt álló pernél különös figyelemmel kell lenni arra, hogy a döntést olyan bíró hozza meg, aki a bizonyítási eljárást lefolytatta. A korábban eljáró bíró személyi körülményeiben változás (tartós betegség, áthelyezés, vezetői kinevezés) nem történt, ezért semmilyen objektív ok

nem indokolta az ügy átszignálását. Így a Fővárosi Törvényszék elnökének lehetősége lett volna arra, hogy más - még a bizonyítási eljárás lefolytatására váró - pert szignáljon át a korábban eljáró bíróról, egy negyedik (!!!) bíróra, dr. Knapik Zoltán bíróra, csökkentve ezzel a másik bíró munkaterhét.

Erre figyelemmel megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék elnöke által az ügy átszignálásakor alkalmazott *munkateher megosztására vonatkozó eljárási szabályok nem voltak kimerítőek, és jelentős mozgásszabadságot biztosítottak az adott bíróság elnökének*». Ennek következtében nem tudta meggyőzően bizonyítani a törvényszék elnöke, hogy az »átszignálás objektív alapokon nyugodott-e és az átszignálásban megvalósult igazgatási mérlegelés átlátható paraméterekre mutatott-e«

Tekintettel arra, hogy az ügy átszignálásának objektív kritériumokon való nyugvása nem bizonyítható, így felmerül a pártos ítékezés problémája. Ez alapján megállapítható, hogy elsőfokú eljárás során megsértésre került a törvényes bíróhoz, illetve a pártatlan ítékezéshez, és ez által az **Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogom.**

1.2./ A Bszi. 9.§ (1) bek. szerint „ az ügyelosztási rendet – a bírói tanács és a kollégiumok véleményének ismeretében – a bíróság elnöke határozza meg, legkésőbb a tárgyévét megelőző év december 10. napjáig. Az ügyelosztási rend a tárgyévben szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható.”

(2) Ha a bírót a bíróságra az ügyelosztási rend meghatározását követően rendelik ki, az ügyelosztási rendet ennek megfelelően ki kell egészíteni.

Fenti rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy az ügyelosztási rendek elfogadáshoz és módosításához szükséges a bírói tanács és a kollégium véleményének a beszerzése.

A Bszi. 10.§ (1) bekezdése szerint „az ügyelosztási rend tartalmazza, hogy az adott bíróságon milyen összetételű és számú tanácsok működnek, a bírák, a tanácsok – ideértve a kirendeléssel foglalkoztatott bírákat is – és a törvényben meghatározott ügyben az egyesbíró hatáskörében eljáró bírósági titkárok melyik ügycsoportba tartozó ügyeket intézik, akadályoztatásuk esetén ki jár el helyettük, az ügyek elosztására melyik bírósági vezető jogosult, továbbá, hogy az ügyek elosztása milyen módon történik.”

Álláspontom szerint, az ügyelosztási rend kiegészítése - a Bszi. 10.§ (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel - egyben az ügyelosztási rend **módosításának is minősül.**

Erre figyelemmel, ahhoz, hogy a törvényszék elnöke érvényesen tudja meghatározni a kiegészített (egyben módosított) ügyelosztási rendet szükséges az, hogy a **kiegészítés elrendelése előtt beszeresse a bírói tanács és a kollégiumok véleményét.** Itt kell megjegyezni, hogy az általános bírósági gyakorlat szerint is mindig beszerzik a bírói tanács és a kollégiumok előzetes véleményét az ügyelosztási rendek módosítása és kiegészítése előtt. Ha ezt nem tennék, akkor a Bszi.9.§. (1) bekezdésében foglalt garanciális szabály **bármikor kijátszható volna,**

mivel az elfogadott alap ügyelosztási rendet a törvényszék elnöke akár egy nap múlva is minden kötöttség nélkül módosíthatná és kiegészíthetné.

Ez pedig alapjaiban kérdőjelezné meg a garanciális szabály érvényre jutását.

A Fővárosi Törvényszék elnöke által is elismerten a 2015. októberére a Fővárosi Törvényszéken hatályos ügyelosztási rend elfogadásakor nem kérte ki a bírói tanács és a kollégiumok előzetes véleményét.

Így megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék 2015. októberi ügyelosztási rendje a Bszi. 9.§ (1) és (2) bekezdésére tekintettel érvénytelennek minősíthető, és az ez alapján történt ügykiosztás sérti a Bszi. 8.§-ában és az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz, és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogot. Dr. Knapik Zoltán bíró az érvénytelen 2015. októberi ügyelosztási rend alapján került kijelölésre az elsőfokú eljárás lefolytatására, ezért nem tekinthető az ügy törvényes bírójának, így eljárni sem járhatott volna az ügyben.. Emiatt az elsőfokú eljárás során megsértésre került az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogom.

1.3./ A 2015. január 1. napjától hatályos és az ügyelosztás általános szabályait tartalmazó ügyelosztási rend azt tartalmazza, hogy „ az ügyrendi szabályok az aláírás napján, míg az ügyelosztásra vonatkozó szabályok a 2011. május 1. napját követően benyújtott keresetlevelek vonatkozásában lépnek hatályba”.

A Bszi. 10.§ (1) bekezdése szerint az ügyelosztási rendek kötelező tartalmi eleme az ügyek elosztási rendjének a szabályozása.

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy a 2011. január 1. napja előtt érkezett ügyek vonatkozásában 2015-ben a Fővárosi Törvényszéken nem volt szabályozva az ügyek elosztásának rendje, így a jelen ügy 2015. október 16. napján történő átszignálásakor ezen ügy tekintetében sem volt a Fővárosi Törvényszéknek hatályos, a Bszi. 10.§ (1) bekezdésének megfelelő ügyelosztási rendje.

A fentiek miatt megállapítható, hogy a Bszi.8.§ (2) bekezdésének és 10.§ (1) bekezdésének megfelelő érvényes ügyelosztási rend nélkül került kijelölésre a per tárgyalására, az ügyben a NEGYEDIK bíróként, dr. Knapik Zoltán bíró, így ő nem tekinthető törvényes bírónak.

Tekintettel arra, hogy a jelen ügy 2015. október 16. napján úgy került átszignálásra dr Knapik Zoltán bíróra, hogy az átszignálás alapjául szolgáló a Bszi. 8.§ (2) bekezdésének megfelelő ügyelosztási renddel ezen per vonatkozásában nem rendelkezett a Fővárosi Törvényszék, ezért az átszignálás alapjaiban sértette a Bszi 8.§ (1) bekezdésében és az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz és ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

A másodfokú tárgyalást követően jutottak a birtokomba azon dokumentumok (teljes 2015. évi szignálási rend) amelyek alapján a fenti tények megállapíthatóak voltak.

Sajnálatos módon, a Fővárosi Törvényszék csak a 2015. októberi ügyelosztási terv kiegészítést küldte meg a Debreceni Ítéltáblának és ezért csak ezt tudták ismertetni a másodfokú tárgyaláson.

Ezen hiányos tájékoztatás alapján volt levonható az a téves következtetés az ügyvédem részéről, hogy az ügy kiszignálása megfelelő volt.

Erre tekintettel megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Debreceni Ítéltábla hibája és téves tájékoztatása okozta azt, hogy a szignálás jogszerűségét tovább nem kérte vizsgálni a korábbi ügyvédem. Itt kell kiemelni, hogy kérelem hiányban hivatalból is köteles lett volna a Debreceni Ítéltábla kivizsgálni azt, hogy az elsőfokú eljárás során érvényre jutott-e a törvényes bíróhoz való jog (Pp.252.§ (1) bek.) ezért irreleváns, hogy e vonatkozásban mit nyilatkozott a korábbi ügyvédem a másodfokú tárgyaláson.

A másodfokú bíróság ezen kötelezettségének nem tett eleget, ezért álláspontom szerint ezen okból is sérti az első és a másodfokú eljárás az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt jogomat.

II. másodfokú eljárás

A Bjt.31.§ (1)-(3) bekezdése szerint „ a bíró kirendelésére a törvényszék elnöke jogosult, ha arra a törvényszék és a járásbíróság, a törvényszék és a közigazgatási és munkaügyi bíróság között, továbbá ha a törvényszék területén működő járásbíróságok, vagy a törvényszék területén működő járásbíróság és a közigazgatási és munkaügyi bíróság között kerül sor. **Egyéb esetben a kirendelésre az OBH elnöke jogosult.**

(2) A bírót a bíróságok közötti **ügyteher** egyenletes elosztásának biztosítása vagy szakmai fejlődésének elősegítése érdekében **más szolgálati helyre lehet kirendelni.**

(3) A bírót – hozzájárulása nélkül – háromévenként, ezen belül legfeljebb egy évre lehet a bíróságok közötti ügyteher egyenletes elosztásának biztosítása céljából bírói beosztásba, ideiglenesen más szolgálati helyre kirendelni

A fenti rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a kirendelés csak más szolgálati helyre történhet. A szolgálati hely magában foglalja azt a fizikai helyet is ahol a bíróság működik.

Így csak akkor tekinthető kirendelésnek egy bírónak másik bíróságra való kirendelése, ha fizikailag is azon a bíróságnak a székhelyén tárgyal a bíró ahová kirendelték.

A másodfokú eljárást a dr. Handó Tünde OBH elnök által, - aki jelenleg alkotmánybíró - a Fővárosi Ítéltáblára a Debreceni Ítéltábláról kirendelt bírókból álló fellebbviteli tanács folytatta le.

A másodfokú tárgyalásokat a kirendelt tanács a Debreceni Ítéltábla épületében Debrecenben tartotta meg.

A fentiekből megállapítható, hogy az ügyben eljáró másodfokú bírói tanács **ténylegesen nem került kirendelésre**, mivel továbbra is a Debreceni Ítélőtábla épületében Debrecenben ítélezett tovább.

Így lényegében **az ügy áthelyezéséről** beszélhetünk. Véleményem szerint ez a formális kirendelés azért történt az OBH elnökének részéről, hogy az ügyek áthelyezésére vonatkozó alkotmánybírósági tiltást kijátssza, és így tudta elérni, hogy a törvényes bíróhoz való jog **látszólagos** sérelme nélkül a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság helyett más bíróságot tudjon kijelölni az ügy tárgyalására. **Ez az intézkedése a jog kikerülésének tekinthető, és ami miatt ez ténylegesen tiltott ügyáthelyezésnek minősíthető.**

Az ügyek áthelyezésével kapcsolatban az Alkotmánybíróság a következőket fejtette ki:

"[55] Az Alkotmánybíróság – figyelemmel a *Coëme és mások kontra Belgium*, 2000. június 22., 102–103. §; *DMD GROUP a.s. kontra Szlovákia*, 2010. október 5. 60. § ügyekben hozott ítéletekben kifejtett elvi élű tételekre – akárcsak az Abh.-ban, ebben az esetben is úgy ítélte meg, hogy egy, az általános illetékességi szabályok szerint eljáró bíróság helyett egy adott ügy, vagy ügycsoport ügyeinek egy másik bíróság illetékességébe történő áthelyezése csak abban az esetben egyeztethető össze az Egyezményvel, ha annak anyagi jogi és eljárásjogi szabályait, illetve előfeltételeit átlátható, előre rögzített, világos, objektív paraméterek felhasználásával rögzíti a törvényhozó, amely nem (vagy csak minimálisan) hagy teret a diszkrecionális jogkörnek. **A jelen ügyben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Bszi. és a Be. vizsgált rendelkezései az Alaptörvényből és az Egyezményből egyaránt következő, a pártatlanság és a pártatlanság látszata követelményének nem tettek eleget. A pártatlanság objektív követelménye ugyanis csak akkor teljesül, ha a szabályozás kellő garanciát biztosít minden kétely kizárásához. (36/2013.(XII.3.) AB határozat)"**

Álláspontom szerint, az OBH elnöke által eszközölt burkolt ügyáthelyezés semmilyen formában nem felel meg az AB döntésben átlátható, objektív és diszkrecionális döntéstől mentes intézkedésnek. Az OBH elnökét semmilyen garanciális szabály nem köti a tekintetben, hogy egy bírót kirendeljen egy másik bíróságra. E mellett még a fentiek szerint kirendelt bírók szolgálati helye sem változott meg, így **mindenféleképpen megállapítható, hogy dr. Handó Tündének az az intézkedése, hogy formálisan kirendelte a Debreceni Ítélőtábla bíráit a Fővárosi Bíróságra és a jelen pert az így „kirendelt” bírók tárgyalták le Debrecenben, mindenféleképpen sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz és pártatlan ítélezéshez és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogomat.**

Itt kell megjegyezni, hogy a fenti probléma az elsőfokú eljárás során is fennállt, mivel az eljáró dr. Knapik Zoltán bíró is úgy került kirendelésre a Fővárosi Törvényszékre, hogy továbbra is a PKKB székhelyén tárgyalt.

III. Az eljárás ésszerű időn belüli befejezésének sérelme

Az általános EJEB és Alkotmánybírósági gyakorlat szerint, ha egy eljárást több mint 5 évig nem fejezi be a bíróság, akkor megsérti az ügyfélnek a tisztességes eljáráshoz való jogát.

A jelen peres eljárás több, mint 16 (tizenhat) évi tartott.

A bíróságok jogsértő magatartása (pl: az ügy többszöri átszignálása) miatt alakult ki ez a helyzet, ezért álláspontom szerint, e vonatkozásban is megsértették az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt *tisztességes eljáráshoz való jogomat*. (lásd: *Ringeisen ügy, Zimmermann és Steiner ügy*).

IV. A felülvizsgálati eljárás a Kúria által

Sérti az Alaptörvény XXIV. Cikk (1) bekezdését, amely kimondja: „(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok *részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül* intézzék. Ez a jog magában foglalja a hatóságoknak azt a kötelezettségét, hogy *döntéseiket indokolják*. (2) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az állam törvényben meghatározottak szerint *megtérítse a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kárt*.”, továbbá: az Alaptörvény, „XXVIII. Cikk (1) bekezdését: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság *tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül* bírálja el.”

A Kúria eljáró tanácsának tagjai, dr. Szabó Klára (tanácselnök), dr. Madarász Anna (előadó bíró), dr. Magosi Szilvia, első körben, a mellékelt, egy A/4-es oldalnyi határozatot hozták meg;

amely mindkettő hivatkozott alaptörvényi kritériummal szembemenő, azokat sértő.

Amikor a jogi képviselő, eljáró ügyvéd megkifogásolta ennek tényét, dr. Darák Péternél, a Kúria elnökénél, dr. Wellmann György, a szintén mellékelt, heves hangnemű, teljesen inkompetens választ küldte meg, érdemi válasz helyett, érdemi válasz gyanánt.

Természetesen, a hivatkozott, mindenfajta joghatás kiváltására alkalmatlan határozat, ezen, dr. Wellmann György által leírt néhány sortól sem vált érdemi, joghatás kiváltására alkalmas, az Alaptörvényben is és a Pp.-ben is megkívántak szerinti döntéssé. **Dr. Wellmann György nyilatkozata is az adott összefüggésben: alaptörvény-ellenes.**

Ezt követően, ismét panasszal élt a felperesi oldal dr. Darák Péterhez, elmondva, hogy nem a bírói függetlenség támadására irányuló volt a panaszunk, hanem jogkövető bírói magatartás tanúsítására, olyanéra, amely a szakmai minimumnak való megfelelést biztosítja.

Második panaszunkra érkezett meg, mindenféle kísérő magyarázat, avagy bárminemű melléklet nélkül, 2019. október 21. napján, a 13 oldalas, a mellékletekben

található felülvizsgálati eljárásban keletkeztetett ítélet a per 16. (tizenhatodik) esztendejében. Teljességgel alaptörvény-ellenes megnyilvánulásokat követően, fentiek szerint.

Az így kézhez vett felülvizsgálati bírósági ítélet következő, további bekezdéseiben állítottak szerint is alaptörvény-ellenesek:

amikor a 10. oldal (40) bekezdésében azt fejtegeti, hogy az Alkotmánybíróság 36/2013. (XII.5.) AB határozata mit követel meg, éppen az ő eljárása az, amelyik ebbe ütköző.

Hiszen, az OBH elnöke teljes szakmai alkalmatlanságát éppen az ő szakmai felügyeletét ellátó OBT állapította meg, ilyen, az alaptörvény-ellenességet megvalósító, a Római Egyezményt is sértő tevékenysége, túlhatalma miatt, amellyel kapcsolatban az Alkotmánybíróság sem engedett eltérő magatartást, **CSAK A FELPERES ÁLTAL JELEN alkotmányjogi panaszban kérelmezettek szerintit.**

A 11. oldal (46) bek.-ben fejtegetett felülvizsgálati bírói érvelés: „...mert dr. Knapik Zoltán 2015. október 16-i első intézkedésétől az elsőfokú ítélet meghozataláig négy hónapra volt csak szükség.” Teljességgel alaptörvény-ellenes, az említettek szerint, hiszen: Negyedik bíróként úgy nyúlt az ügyhöz 2015. októberében, amikor már 12 éves volt az, hogy 2015. július elején, a 3. eljáró bíró már ítélethozatalra érett, betárgyalt ügyként kívánta annak tárgyalását berekeszteni, de azért nem tudta megtenni, mert még egy ítélőtáblai végzés (költséget megállapító) nem érkezett vissza Budapestről.

Vajon mi indokolta, indokolhatta volna azt alaptörvényesen, hogy ilyen állapotában az akta egy alacsonyabb szintű bírósághoz és annak bírójához kerüljön, egy negyedik személyhez?

Dr. Knapik Zoltán pedig az ügyet illetően, a hivatkozott 4 hónap alatt az üggyel nem tudott kezdeni semmit. Ítélete teljességgel alaptörvény-ellenes, hiszen semmiféle törvényi indokolásnak megfelelő indokolást a per tényei tekintetében adni nem tudott, azzal együtt sem, hogy még az általa hozott ítélet tekintetében sem és nem volt törvényes bírása az ügynek.

Alaptörvény-ellenes tehát azon felülvizsgálati érvelés, mely szerint, ez, a további közel 1 év 2015. július elejéhez képest is tökéletesen rendjén, egy tisztességes, fair eljárásban.

A felülvizsgálati döntés 10. oldalának (45) bek.-ben írtak semmiféle jogszabályi hivatkozást nem tartalmaznak, így tehát, alaptörvény-ellenesek, a hivatkozottak szerint: „Az igazgatási tevékenység mikénti megvalósulása az egyedi jogvitában nem vizsgálható, erre vonatkozó feljogosítottság hiányában erről a perben semmiféle megállapítás nem tehető. Az ügyelosztási rendre a polgári jogi érvénytelenség szabályai nem is alkalmazhatók.”

Ez a megállapítás milyen jogszabályi alapokon nyugszik?

A Bjt., Bszi. keretrendszerében tevékenykedhetnek a bírák.

Ezek a jogszabályok civilisztikai jogszabályok, amelyek – egyebek közt, - meghatározzák a bírák jogállását, igazgatási tevékenységét, stb.

A jogállamiság feltételrendszerének az alaptörvényes magatartás betartása és betartatása az egyik alapvetése.

Nyilvánvaló, ha ezen 2 jogszabály alkalmazása sérül alaptörvényességi szempontból, akkor a felülvizsgálati bíróság sincs abban a helyzetben, hogy mindennemű jogszabályi háttér feltüntetése nélkül (indokolási kötelezettség elmulasztása) egzakt kijelentéseket tegyen, tehessen azzal kapcsolatosan.

Legkevésbé sem olyat, hogy egyedi ügyben nem támadható...az efféle jogsértés, hanem, mindenképpen csak az állna rendelkezésére a bírák jogállása és rájuk irányadó jogszabályok szerint, ha (feltéve, de meg nem engedve) létezne is ilyen, az egyedi ügyekben való vizsgálódást tiltó jogszabály, akkor az alaptörvényes, jogállamiság által megkövetelt helyes intézkedés a felülvizsgálati bíró részéről csak az lehetne, hogy hivatalból kezdeményez eljárást az észlelt alaptörvény-ellenesség megszüntetésére, amely eljárás lefolytatásáig, az előtte fekvő (és nem elfekvő!!!), egyedi, konkrét ügyet felfüggesztve, azt a hivatalból folyamatba tett eljárást előzetes kérdésnek tekintve.

Gyakorlatilag, rendkívül súlyos alaptörvény-ellenességet szentesítő precedenst teremtene, ha érintetlenül maradna a jelen alkotmányjogi panasszal támadott felülvizsgálati határozat, akárcsak ezen egyetlen, (45) bekezdése szerinti alaptörvény-sértés.

A felülvizsgálati eljárás bármennyire is próbálta sajátosan misztifikálni az ügyelosztás kérdéskörét, nem tudott alaptörvényes eljárást produkálni ezen témában sem, míg ezt a konkrét ténybeli állítást pedig nemhogy cáfolni nem tudta, de vita tárgyává sem tette, egyszerűen nem is foglalkozott vele:

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy a 2011. január 1. napja előtt érkezett ügyek vonatkozásában 2015-ben a Fővárosi Törvényszéken nem volt szabályozva az ügyek elosztásának rendje, így a jelen ügy 2015. október 16. napján történő átszignálásakor ezen ügy tekintetében sem volt a Fővárosi Törvényszéknek hatályos, a Bszi. 10.§ (1) bekezdésének megfelelő ügyelosztási rendje.

De azt sem indokolta a felülvizsgálati bíróság, hogy 2015. július eleje és 2015.október 16-a között miért nem fejezte be a Fővárosi Törvényszéken a 3. bíró az ügyet? Mire vártak vele?

Mi az a „diszkrecionalitásban testet öltő autentikus akarat”, amely az ügy elsőfokú létének 12. esztendejében, betárgyaltan, NEGYEDIK BÍRÓ szerepeltetése után kiált?

2015. július közepétől, augusztus 20-ig ítélkezési szünet volt. Nyilván teljessé vált az akta, azzal az ítélőtáblai költséget megállapító végzés elleni fellebbezést elutasító, néhány soros végzés papíralapú (leírt) megérkezéssel.

Miért nem lehetett aug. végére, szeptember elejére új hatánapot tűzve, a 3. bírónak, aki a legtöbb időt töltötte el az ügyel és a teljes bizonyítási eljárást lefolytatta, az ügyben határozatot hozni I. fokon?

De ugyancsak ez a kérdés: Miért nem lehetett a Fővárosi Ítéltáblának ezt megtenni, Budapesten?

Miért kellett ehhez a felperesnek 1000 km-t (Egyezer) utazni Magyarországon belül 13-14 esztendő elteltét követően a perindítástól számítottan?

A (49) bek.-ben azt az alaptörvény-ellenes kijelentést teszi a felülvizsgálati bíró, mely szerint: az ésszerű határidőn belül való eljárást gyakorlatilag, alappal nem érdemes vitatni. Mert ennek ténye nem abszolút hatályon kívül helyezési ok. Mivel az eset összes körülményeit szükséges a felülvizsgálati bíróságnak vizsgálni, alaptörvényességi szempontok szerint is, alaptörvényesen ilyen megállapítást tárgyi ügyben nem lehet tenni.

Majd az (55), (56), (57) bekezdésekben tett állítások is alaptörvény-ellenesek a felülvizsgálati bíróság részéről. Itt is sérülnek a hivatkozott szakaszok, tehát az indokolási kötelezettség tekintetében, a tisztességes, fair eljárás tekintetében.

A ténybeli helyzet az, hogy a szakvélemények egyértelműen kimondják a KÁR keletkezésének tényét. A KÁRÉT, amelyet a vállalkozás könyveiből, mint könyvszakértők állapítottak meg. Teljes mértékben az általuk kért anyagok áttanulmányozásával, áttanulmányozásából.

A kért anyagok egyértelműen tartalmazták, **tartalmazzák a leasing-ügylet dokumentációját is**, illetőleg, minden, az I. fokú bíróság rendelkezésére lett bocsátva a szakértőkön keresztül is, még a 3. eljáró bíró idején.

Azon körülmény, hogy mivel, mit tud bizonyítani a benyújtott dokumentációban felperes, csak annak a számára egyértelmű, akinek jogilag módjában állott az ügyet, a maga teljességében megismerni. Ehhez képest, mit, miért, illetőleg, miért nem igényelt a 3. bíró, aki I. fokon eljárt.

A 4. ugyanis, semmit nem kívánt, csak azt kérte a felektől, egyezzenek meg, fizessen az alperes valamit és azt fogadja el a felperes, ne neki kelljen ebben döntést hoznia.

Más kérdés, hogy az eljárásjog a bizonyítás lefolytatása során a bizonyítékok körében a szakértői bizonyítást olyan polcra helyezi, mely szerint: az eljáró bírónak kompetencia hiányában szakkérdésben nem áll módjában nyilatkoznia, hanem csak jogkérdésben. Ezért van szükség szakértői munkára a bizonyítási eljárásban.

Alaptörvény-ellenes (indokolási kötelezettség megsértése esetünkben) azt állítani, hogy „nem volt kár”, a szakértői megállapításokkal ellentétben, hiszen valamennyi szakértő ennek fennálltát megállapította.

De sérti a tisztességes, fair eljárás jogát is.

Sajnálatosan, dr. Knapik Zoltán ítéleti tényállást sem tudott megalkotni, hiszen a már második évtizede felé haladó eljárási időtartam aktája rendkívül testes és egy éppen

negyedik bíróként belecsöppenten, a kérdéses időkeretben, amit foglalkozott vele, nem kétségesen feldolgozhatatlan, megismerhetetlen volt a számára.

Aztán érkezett a Debreceni Ítéltábla eljárása olyan módon, hogy neki is fel kellett volna dolgoznia tudni, egy rendelkezésére nem álló tényállás megkreálását, megkreálásával a történeti és jogi állapotát az ügynek. Ami szintén kizárt volt, hiszen az akta terjedelme, az ügy bonyolultsága és szerteágazósága ezt nem tette lehetővé, s igazán ez az I. fokon eljáró bíróság feladata lett volna, egy tisztességes, fair eljárás keretei közötti, ésszerű határidőn belül működő törvényes bíró munkálkodása mentén, aki pontról, pontra, kellő részletességgel indokol is, indokolt volna.

Magyarán, aki az ügyet ismerte, akinek az igényei, koncepciója szerint folyt és általa lefolytatott bizonyítás mentén tudott volna határozatot hozni.

Ez nem adatott meg a felperesnek.

Az Alaptörvény, az AB határozatok, a Római Egyezmény és az EJEH-határozatok kristálytiszta tartalmazzák, igazolják, bizonyítják a felperesi érvelés jogi helytállóságát és az eljáró bíróságok működésének alaptörvényellenességét.

Lényeges körülmény és tényező, az alperes kiléte.

Az alperesé, akinek a piacon nincs versenytársa Magyarországon és kizárólagos állami tulajdonban álló.

A felperes tehát az őt ért igen kiterjedt és széles körű alperesi jogsértő magatartásokat nem egy olyan féltől szenvedte el, akit bármikor „lecserélhetett” egy másikra.

Az alperes ténykedését, természetesen, mindezen helyzet maximális kihasználásával folytatta.

Nem kétségesen, visszaélés szerűen.

A felperes számos beruházást eszközölve, az utolsóig küzdött azért, hogy kizárólag az alperes igénybevételeivel folytatható vasúti szállítást végezhesse.

Nem volt más választási lehetősége, amikor az alperesi jogsértések tükrében teljességgel ellehetetlenítődött, mint a kamionra való áttérés, a közúti szállítás.

Teljesen abszurd és a téma teljes ismeretének hiányát tükröző, a negyedik elsőfokon eljáró bírói ítéleti érvelés, amelyet a felülvizsgálati is ugyanazon okok miatt átvett, hogy a felperes miért nem költözött el más településre, vasúti szállítás alkalmazhatósága érdekében.

Egyfelől ez olyan anyagi, egzisztenciális váltást igényelt volna tőle, amelyet sem finanszírozni, sem megvalósítani üzletileg nem tudott volna, másfelől, ha erre képes is lett volna, semmi biztosítéka nem volt neki arra nézve, hogy az állomásfőnökség hatósugara meddig terjedhet ki, ebben az iszonyúan eldurvult viszonyrendszerben.

A felperes azt feltételezte, hogy jogállamban él és jogállami elbírálásban részesül, ha az erejét, tudását, mindenét latba vetve, VÁLLALKOZÁST ALAPÍT ÉS VÁLLALKOZÓI MINŐSÉGÉBEN SZERZŐDIK A MÁV ZRT. alperessel.

A felperes abban a téves feltevésben volt, hogy Magyarországon biztosított a vállalkozás szabadsága és vállalkozóként egyenlő elbírálásban részesül a törvény előtt is, az alperessel.

A felperes továbbá, azt is tévesen feltételezte, hogy kárenyhítési kötelezettségéből folyóan, köteles a törvény előtt fellépni, a károkozó alperessel szemben.

Ha tudta volna felperes, hogy ezen feltételezése nem reálisak és nem lehet igaza az adott alperes ellen, nyilván, túrt volna a végtelenségig és nem kérte volna a hatóságok segítségét, az őt ért jogsérelmek elbírálására irányulóan.

Ezen alapörvény-ellenes alperesi magatartásokra, egyetlen jogkövető vállalkozó sem készülhetett fel.

Amelyet ismétlem, csak az alperes piaci egyeduralma eredményezett.

De egy nem törvényes bírótól más nem volt elvárható, hiszen ki is nyilatkozta, hogy nem ő lesz az, aki ezt az ügyet megoldja, ha évtizednyi idő óta már folyamatban van. Amikor az első tárgyaláson bejelentette, dr. Knapik Zoltán, hogy „újraindul” az eljárás és nem ott folytatódik, ahol „megakasztották”, a felperes számára teljességgel sokkoló volt. érthetően, hiszen a felperes abban a hiszemben volt addig, hogy jogállami bánásmódban részesülhet, még akkor is, ha már évtizednyi ideje folyik az I. fokú eljárás.

A felperes álmában sem gondolta, hogy a 2019. decemberében 16. esztendejét töltő ügymenetben, eddig életének több, mint 1/3-nyi idejét felölelően még ő kerül abba a helyzetbe, hogy alaptörvényességi szempontból, futhat az események után.

Összegezve: nyilvánvaló jelen ügy fő tényeinek alaptörvény-ellenessége, hiszen milyen alperes „tudja” azt elérni, hogy egy évtizednyi idő óta folyó ügyben, ítélethozatal előtt, már a harmadik bíró által kezelt ügyet a törvényszék elnöke azon hivatkozással gyakorlatilag: „mert megtehetem”, átszignál egy negyediknek, akinek belépésével, további közel egy esztendő elteltével születik I. fokú határozat, aztán a II. fok sem a „szokványos” eljárási rend szerint működik benne, illetőlg a felülvizsgálati bíróság sem, mert olyan határozatot hoz (érdemére ki sem térve még), **amely joghatás kiváltására alkalmatlan, magyarul: további perorvoslat(ok) igénybevételére? Az eljárásnak a 16. esztendejében?**

A fentiek alapján a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a T. Alkotmánybíróságot állapítsa meg, hogy az első és a másodfokú bíróság, valamint a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, az eljárása során megsértette az **Alaptörvény XXVIII.Cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogomat**, és ez alapján a Fővárosi Törvényszék 25.P./P.I.28.637/2005/177., a Fővárosi Ítéltábla 21.Pf.21.302/2016/17. és a Kúria Pfv.V.22.590/2017/12. számú ítéletét az Abtv. 43.§ (1) bekezdése alapján **semmisítse meg**.

A fentiek mellett kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az első és a másodfokú bíróság, valamint, a Kúria, az eljárása során **megsértette az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt az eljárásnak ésszerű határidőn belüli befejezéséhez és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogomat, a törvényes bíróhoz való jogomat, valamint: az Alaptörvény XXIV. Cikk (1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Ez a jog magában foglalja a hatóságoknak azt a kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják. (2) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az állam törvényben meghatározottak szerint megtérítse a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kárt.**"az ezen szakaszban szabályozottakkal szembe menően, megsértették a pártatlan bíráskodáshoz, az indokolási kötelezettséghez fűződő jogomat, illetőleg a kártérítés biztosításához és joghatás kiváltására alkalmas határozat meghozatalához fűződő jogomat.

Az Alkotmánybíróság hatásköre a jelen alkotmányjogi panasz tekintetében a 2011. évi CLII. tv (Abtv.) 27.§-án alapul.

Nem kívánom, hogy az Alkotmánybíróság a panaszomat zártan kezelje, és így hozzájárulok annak közzétételéhez.

Az első és a másodfokú, valamint a Kúria határozatban a bíróságok több millió forint le nem rótt illeték megfizetésére köteleztek. A vállalkozásom tönkrement és, így megfelelő jövedelemmel nem rendelkezem. Az illeték megfizetése, - amely mértékét a rendkívüli hosszúságú perfolym idején többször és a felperesre igen hátrányosan változtattak a jogszabályalkotók (magyarán : növeltek) - olyan nehézségeket okozna a részemre, amely miatt maga a létfenntartásom is veszélybe kerülne. **Erre tekintettel kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Törvényszék 25.P./P.I.28.637/2005/177., a Fővárosi Ítéltábla 21.Pf.21.302/2016/17. számú és a Kúria Pfv.V.22.590/2017/12.számú ítéletének a végrehajtását az Abtv. 53.§ (4) bekezdése alapján függeszse fel.**

A jogorvoslati jogomat teljes mértékben kimerítettem, amelyet igazol a Kúria Pfv.V.22.590/2017/12. számú ítélete. Ezen ítéletet a **2019. október 21. napján vettem át.**

Az alkotmányjogi panasz kérelemhez **csatolom** az ügyvédi meghatalmazást és a Kúria első körben meghozott határozatát, a Kúria második körben hozott határozatát, a Kúria elnökéhez intézett felperesi panaszokat, dr. Wellmann György válaszát.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, szíveskedjék **felcsatolni** jelen ügghöz, a **IV/251-1/2018. ügy** mellékletében szereplő dokumentációt (ügyelosztás). A hivatkozott eljárás akkor idő előtti volt, mert felülvizsgálati eljárás is folyamatba lett téve azt megelőzően.

Budapest, 2019. december 6.

Tisztelettel:

 indítványozó

képviselőtében:

Dr. Kertész Károly ügyvéd

1145 Budapest, Pétervárad u. 1.

kerteszhegyi@t-online.hu

cegkapu#56125058

KASZ: 36062942

(1)221-7563

(Fővárosi Törvényszéknél 25.P./P.I.28637/2005.

Felperes:

Alperes: MÁV Zrt.

Per tárgya: Kártérítés, alkotmányjogi panasz)